

Orizontul albastru

WILBUR SMITH

Cei trei stăteau pe malul mării și priveau cum luna întindea o fâșie de irizații strălucitoare pe apele întunecate.

– Peste două zile e lună plină, zise Jim Courtney încrezător. Marii roșii vor fi flămânzi ca niște lei.

Un val ajunsese pe mal și lăsa spumă în jurul gleznelor lor.

– Hai s-o lansăm în loc să stăm aici la taclale, sugera vărul lui, Mansur Courtney.

Părul îi lucea în lumina nopții ca arama proaspăt lustruită, iar zâmbetul îi strălucea la fel de tare. Îi dădu un ghiont ușor tânărului negru de lângă el, care nu purta decât un petec de pânză pe mijloc.

– Haide, Zama.

Amândoi se aplecară. Mica ambarcațiune alunecă cu greu în față, iar ei împinseră încă o dată. De data asta, barca se înfipse în nisipul ud.

– Așteptați următorul val mare, ordonă Jim și cei doi se pregătiră. Uite că vine!

Creasta valului se umflă de la distanță, apoi porni în viteză spre ei, înălțându-se tot mai mult. Se sparse la mal într-o spumă albă, aruncând în sus prora bărcii și făcându-i să se clatine din pricina forței – fură nevoiți să se agațe de copastie în timp ce apa se învolbura în jurul lor, înaltă până la brâu.

– Hai, cu toții! strigă Jim, iar ei împinseră barca, unindu-și forțele. Alergați odată cu ea!

Barca se desprinsese și se eliberă, iar cei trei se folosiră de contracurent ca să o împingă de pe mal, intrând în apă până la umăr.

Orizontul albastru, Wilbur SMITH

Al unsprezecelea volum din *Saga Familiei Courtney*

– Treceți la vâsle! spuse Jim, bolborosind când valul următor îi trecu peste cap.

Întinseră brațele, se apucară de marginea bărcii și se azvârliră la bord, cu apa scurgându-se de pe ei. Râzând bucuroși, apucară vâslele lungi ce așteptau pregătite și le strecurară prin cuiele de furchet.

– Împingeți!

Vâslele se scufundară, se legănară și ieșiră apoi din apă, lăsând să cadă picături ce luceau argintii în lumina lunii și făcând vârtejuri mici și luminoase la suprafață. Barca se îndepărtă lejer de malul turbulent și intrară în ritmul ușor și îndelung exersat.

– În ce direcție? întrebă Mansur.

Atât el, cât și Zama se uitară, cum era firesc, la Jim, așteptând îndrumări: Jim era întotdeauna liderul.

– La Cazan! spuse Jim hotărât.

– M-am gândit eu, râse Mansur. Încă mai ești supărat pe Big Julie.

Zama scuipea peste marginea bărcii fără să rateze o bătaie.

– la seama, Somoya! Big Julie e încă supărată pe tine.

Zama i se adresă în Lozi, limba lui nativă. „Somoya“ însemna „vânt puternic“. Era numele pe care Jim îl primise în copilărie din cauza temperamentului său.

Amintirea îl făcu să se încrunte. Niciunul nu văzuse vreodată peștele pe care îl botezaseră Big Julie, dar știau că e femelă, nu mascul, pentru că doar femelele creșteau atât de mari și de puternice. Îi simțiseră puterea împinsă din adâncimi prin firul întins de pescuit. Apa țâșnea prin împletitură și se învolbura ieșind din copastie, lăsând o brazdă adâncă în lemnul tare în timp ce din mâinile lor sfâșiate picura sânge.

– În 1715, tata se afla pe bătrâna Fecioară din Oman când aceasta a eșuat la Danger Point, zise Mansur în arabă, limba lui nativă. Omul a încercat să înoate la mal și să tragă parâma prin valuri; când era la jumătatea drumului, un pagel roșu și mare a trecut pe sub el. Apa era atât limpede, încât se vedea urcând de la trei stânjani mai jos. L-a mușcat de piciorul stâng, deasupra genunchiului, și a înghițit bucata cu totul, ca un câine cu o aripă de pasăre. Omul a țipat și s-a zbătut în apa înspumată de sângele lui, încercând să sperie peștele, dar acesta s-a învârtit pe sub el și l-a apucat de celălalt picior. Pe urmă, l-a tras sub apă și l-a purtat în adânc. Nu l-au mai văzut niciodată.

– Spui povestea asta de fiecare dată când vreau să merg la Cazan, bombăni Jim nemulțumit.

– Și de fiecare dată reușește să te bage în sperieți, zise Zama în engleză.

Cei trei petrecuseră mult timp împreună și vorbeau fluent în limba celorlalți – engleză, arabă și Lozi –, trecând cu ușurință de la una la alta.

Jim râse, mai degrabă ca să se descarce decât din amuzament.

– Și unde, mă rog, ai învățat expresia asta dezgustătoare, păgânule?

Orizontul albastru, Wilbur SMITH

Al unsprezecelea volum din *Saga Familiei Courtney*

Zama zâmbi.

– De la distinsul tău tată, răspuse el și, de data asta, Jim nu mai avu replică.

În schimb, privi spre orizontul care se lumina.

– Peste două ore răsare soarele. Vreau să ajungem la Cazan până atunci. E cel mai bun moment ca să ne încercăm norocul din nou cu Julie.

Înaintară spre inima golfului, pe deasupra valurilor lungi din dreptul Capului, care mășăluiau în rânduri dezlănțuite încă din lunga lor călătorie prin sudul Atlanticului. Cum vântul sufla din plin la proră, nu puteau ridica singura velă. În spatele lor se înălța masivul luminat de lună al Muntelui Masă, cu vârful turtit. Aproape de poalele muntelui se zărea o aglomerație întunecată de nave ancorate, majoritatea celor mai mari având vergile coborâte. Acest ancoraj era caravanseraiul mărilor sudice. Vasele comerciale și cele de război ale Companiei Olandeze a Indiilor de Est, ale VOC-ului și ale altor șase națiuni foloseau Capul Bunei Speranțe pentru revizie și aprovizionare cu hrană după lungile călătorii pe ocean.

La ora aceea matinală, puține lumini se vedeau pe mal – doar felinare slabe pe zidurile castelului și la ferestrele tavernelor de pe plajă, acolo unde echipajele de pe navele din golf încă petreceau. Ochii lui Jim se îndreptară firesc spre singura lumină despărțită de celelalte de peste o milă marină de întuneric. Acolo erau depozitul și biroul Companiei Comerciale a Fraților Courtney și el știa că era lumina din biroul tatălui său de la etajul al doilea al depozitului.

– Taica își numără iar șekelii, râse în sinea lui.

Tom Courtney, tatăl lui Jim, era unul dintre cei mai de succes negustori de la Capul Bunei Speranțe.

– Începe să se vadă și insula, spuse Mansur, iar Jim își îndreptă atenția spre ce aveau de făcut.

Ajustă funia de la timonă, care era înfășurată pe degetul mare de la piciorul său drept. Schimbară puțin cursul la babord, mergând către capătul nordic al insulei Robben. „Robben” era cuvântul olandez pentru focile care se cățărau pe aflorimentul stâncos. Deja se simțea mirosul animalelor în aerul nopții: duhoarea fecalelor încărcate de pește era sufocantă. Ajuns mai aproape, Jim se urcă pe banca de lopătar ca să se orienteze spre mal, verificând punctele de reper care să-l ajute să aducă barca exact deasupra gropii adânci pe care o numiseră Cazanul.

Deodată, strigă speriat și căzu înapoi pe bancă.

– Uitați-vă la țărănoiul ăsta! O să dea peste noi. Fir-ați să fiți, trageți înapoi!

O navă înaltă, cu pânze foarte mari, apăruse pe tăcute și cu repeziciune de după capătul nordic al insulei. Împinsă de vântul de nord-vest, venea spre ei cu o viteză înspăimântătoare.

– Afurisit de olandez bătut în cap! Înjură Jim, trăgând cu putere de vâsla lungă. Marinar criminal de uscat, fiu de târfă de tavernă! Nu are nici măcar o lumină aprinsă.

– Și tu unde, mă rog, ai învățat asemenea expresii? spuse Mansur, gâfâind printre bătăile disperate de vâslă.

Orizontul albastru, Wilbur SMITH

Al unsprezecelea volum din *Saga Familiei Courtney*

– Ești un clovn la fel de mare ca olandezul ăsta prost, îi zise Jim supărat.

Nava se înălța deasupra lor, cu valul de la proră strălucind argintiu în lumina lunii.

– Semnalizează-o!

Vocea lui Mansur se înăsări brusc când pericolul deveni mai vizibil.

– Nu-ți bate capul, răspunse Zama. Dorm duși. Nu o să te audă. Trageți!

Cei trei smuciră cu putere vâslele și mica ambarcațiune păru că zboară pe apă, dar nava cea mare se apropia parcă și mai rapid.

– Trebuie să sărim? întrebă Mansur pe un ton încordat.

– Bine! mormăi Jim. Suntem chiar deasupra Cazanului. Testează teoria tatălui tău. Ce picior o să-ți înhațe Big Julie mai întâi?

Vâsleau cu o frenezie tăcută în noaptea răcoroasă, cu sudoarea curgând și strălucindu-le pe fețele contorsionate. Se îndreptau spre siguranța stâncilor, acolo unde nava mai mare nu-i putea ajunge, dar încă erau la o distanță de o lungime de cablu, iar velele înalte erau de-acum deasupra lor, ascunzând lumina stelelor. Auzeau vântul care răsună în pânză, scârțâitul lemnului și bolborositul muzical al valului de la proră. Niciunul nu vorbea, dar, în timp ce trăgeau de vâsle, se uitau în sus îngroziți.

– Sfinte Iisuse, cruță-ne! șopti Jim.

– În numele lui Allah! spuse Mansur încetșor.

– Toți părinții tribului meu!

Fiecare își striga propriul Dumnezeu sau propriii zei. Zama vâslea fără încetare, dar ochii îi străluceau pe fața întunecată în timp ce vedea moartea apropiindu-se de ei. Valul de presiune din fața prorei îi ridică, apoi se treziră călare pe el, fiind aruncați în spate și coborând cu pupa înainte pe coasta acestuia. Oglinda pupei se scufundă și apa înghețată năvăli pe punte, inundând vasul. Toți trei fură aruncați peste bord în clipa în care carena masivă îi lovi. Când căzu în apă, Jim își dădu seama că fusese o ciocnire oblică. Barca fu aruncată într-o parte, dar fără să aibă nicio crăpătură în scânduri.

Jim era împins spre adâncuri, dar încercă să înoate și mai jos. Știa că i-ar fi fost fatal dacă s-ar fi lovit de fundul navei. Aceasta putea fi acoperită de scoici după traversarea oceanului, iar cochiliile ascuțite ca o lamă puteau să-i sfâșie carnea de pe oase. Își încordă toți mușchii din corp anticipând agonia, dar aceasta nu veni. Simțea un foc în plămâni, iar pieptul se umfla, disperat să respire. Rezistă până când fu sigur că nava trecuse, apoi se întoarse la suprafață și lovi apa cu brațele și picioarele. Văzu conturul auriu al lunii prin apa limpede, tremurătoare și neclară, și înotă spre ea cu toată îndârjirea și puterea. Apoi ieși la aer și își umplu plămâni. Se întoarse pe spate cu răsuflarea tăiată, sufocat, inhalând dulceața dătătoare de viață.

– Mansur! Zama! zise răgușit, ignorând durerea din plămâni chinuți. Unde sunteți? Ciripiți, la naiba! Să vă aud!

– Aici!

Orizontul albastru, Wilbur SMITH

Al unsprezecelea volum din *Saga Familiei Courtney*

Era vocea lui Mansur și Jim se uită după el. Vărul lui se agăța de barca scufundată, cu cârlionții roșcați lipiți de față ca blana de focă. În aceeași clipă, încă un cap ieși la suprafață între ei.

– Zama.

Jim ajunsese la el dând de două ori din brațe și -i ridică fața din apă. Zama tuși și din gât îi țâșni o explozie de apă de mare. Apoi vomă. Încercă să-l prindă pe Jim de gât cu ambele brațe, dar Jim se feri până când acesta își relaxă brațele, apoi îl trase spre marginea bărcii scufundate.

– Uite! Ține-te de asta! zise el așezându-i mâna pe copastie.

Cei trei rămaseră așa, răsufând din greu.

Jim fu primul care își reveni suficient de repede încât să se înfurie din nou.

– Ticălos și pui de târfă! spuse el icnind, uitându-se după nava care se îndepărta.

Aceasta mergea netulburată mai departe.

– Nici măcar nu știe că aproape ne-a omorât.

– Pute mai rău decât o colonie de foci.

Vocea lui Mansur era încă răgușită, iar efortul de a vorbi îi stârni un acces de tuse.

Jim adulmecă aerul și simți mirosul care-l îmbâcsea.

– Vas de sclavi. Un vas de sclavi afurisit, zise scârbit. E inconfundabil mirosul ăsta.

– Sau un vas cu ocași, spuse Mansur cu voce aspră. Probabil transportă prizonieri de la Amsterdam la Batavia.

Văzură nava schimbându-și cursul, cu pânzele modificându-și forma în lumina lunii, în vreme ce făcea un ocol ca să intre în golf și să se alătore celorlalte vase ancorate acolo.

– Aș vrea să dau de căpitan într-o bodegă de pe docuri, spuse Jim înfuriat.

– Las-o baltă! îl sfătui Mansur. Ți-ar înfige un cuțit în coaste sau în alt loc sensibil. Hai să scoatem barca!

Jim fu nevoit să se strecoare pe sub oglinda pupei. Pipăi după bancul transversal și găsi găleata din lemn încă legată dedesubt. Ancoraseră tot echipamentul de barcă pentru lansarea periculoasă în valuri. Începu să scoată apa din carenă, aruncând-o constant peste bord. Când golise deja jumătate de barcă, Zama își revenise suficient cât să urce la bord și să-l ajute, aruncând apa cu găleata. Jim trase de vâslele care pluteau încă pe lângă barcă, apoi verifică restul echipamentului.

– Toate sculele de pescuit sunt aici. Deschise gura unui sac și se uită înăuntru, apoi adăugă: Chiar și momeala.

– Mergem mai departe? întrebă Mansur.

– Sigur că da! De ce nu, în numele lui Satan?

Orizontul albastru, Wilbur SMITH

Al unsprezecelea volum din *Saga Familiei Courtney*

– Păi... Mansur părea nesigur. Era cât pe ce să ne îneacă.

– Dar nu ne-am înecat, zise Jim scurt. Zama a uscat-o, iar Cazanul e la mai puțin de o lungime de cablu distanță. Big Julie așteaptă micul dejun. Să mergem s-o hrănim.

Își ocupară din nou pozițiile pe bănci și apucară vâslele lungi.

– Țărănoiu! ăsta afurisit ne-a costat o oră de pescuit, se căină Jim amărât.

– Putea să te coste mult mai mult, Somoya, râse Zama, dacă nu eram aici să te scot – Jim luă un pește mort din sacul cu momeală și i-l aruncă în cap.

Păreau să își recupereze rapid buna dispoziție și simțul de camaraderie.

– Nu mai vâsliți, ne apropiem de țintă! îi avertiză Jim, iar ei se apucară de sarcina delicată de a manevra barca, așezându-se deasupra gropii stâncoase din adâncimile verzi de sub ei.

Trebuiau să arunce ancora pe marginea sudică a Cazanului, apoi să lase curentul să-i poarte înapoi peste canionul subteran

adânc. Curentul plin de vârtejuri care dădea numele locului le îngreuna munca și ratară de două ori ținta. Cu multă sudoare și multe înjurături, scoaseră bolovanul de douăzeci și două de kilograme care ținea loc de ancoră și încercară din nou. Zorii apărură la răsărit înainte ca Jim să apuce să testeze adâncimea cu un fir fără momeală, pentru a se asigura că erau în poziția perfectă. Măsură lungimea firului cu brațele desfăcute, în timp ce îl desfășura peste bord.

– Cincizeci și trei de stâneni! exclamă el când simți plumbul lovindu-se de fund. Aproape șaizeci de metri. Suntem exact deasupra sufrageriei lui Big Julie. Scoase repede plumbul, mișcând ambele mâini. Puneți momeala, băieți!

Cei doi începură să se bată pe sacul cu momeală. Jim întinse mâna și înhăță dintre degetele lui Mansur cea mai dorită momeală dintre toate, un chefal lung cât antebrațul lui. Îl agățase în plasă cu o zi în urmă, în laguna de după ancorajul companiei.

– E prea bună pentru tine, îi explică el rezonabil. Numai un pescar adevărat se poate descurca cu Julie.

Înfipse cârligul de oțel pentru rechini în ochii chefalului. Bucla cârligului era lată de două palme. Erau trei metri de lanț de oțel ușor, dar solid. Alf, fierarul tatălui său, îl făurise special pentru el. Jim era sigur că avea să reziste chiar și la forța unui rege pagel uriaș care să-l abată pe stânci. Învârti momeala peste cap, lăsând firul greu să se lărgească cu fiecare mișcare, până când, în cele din urmă, îi dădu drumul și capătul firului țâșni departe peste suprafața verde. Când momeala se scufundă în adânc, lăsă firul să coboare după ea.

– Direct în gâtul lui Big Julie, zise el bucuros. De data asta nu mai scapă. De data asta e a mea.

Când simți plumbul atingând fundul, întinse un colac de fir pe punte și călcă ferm pe el cu piciorul drept gol. Avea nevoie de ambele mâini ca să vâslească împotriva curentului și să mențină barca pe poziție deasupra Cazanului, în timp ce firul greu se mișca de sus în jos.

Orizontul albastru, Wilbur SMITH

Al unsprezecelea volum din *Saga Familiei Courtney*

Zama și Mansur pescuiau cu ace și fire mai ușoare, folosind ca momeală bucăți de scrumbie. Imediat începură să tragă în barcă tot felul de pești – sparide roșii, plătici argintii zvârcolindu-se, somni pătați gemând ca niște porci când băieții scoteau cârligele, aruncându-i apoi pe fundul bărcii.

– Peștișori pentru băieții! râdea Jim de ei.

Avea grijă de firul lui greu, vâslind încet ca să țină ambarcațiunea contra curentului. Soarele se înălță peste linia orizontului, alungând răcoarea din aer. Cei trei își scoaseră hainele și rămaseră doar în izmene.

În apropiere, focile mișunau pe stâncile insulei, scufundându-se și răsucindu-se în jurul bărcii ancorate. Deodată, un mascul se scufundă sub barcă și înhăță peștele pe care Mansur îl scotea din apă; îl smulse din cârlig și ieși la suprafață cu el între fălci, la câțiva metri distanță.

– Scârbă blestemată de Dumnezeu! strigă Mansur mânios, în timp ce foca strângea peștele furat la piept, smulgând bucăți de carne cu ai săi colți lucioși.

Jim dădu drumul vâslei și băgă mâna în sacul cu momeală. Își alesese muniția din albia râului aflat în capătul nordic al moșiei și fiecare piatră era rotundă, netedă și cu greutatea ideală. Jim exersase cu praștia până când ajunsese să doboare o găscă zburând la înălțime cu patru lovituri din cincii. Se pregăti să arunce, învârtind praștia pe deasupra capului până când începu să vibreze. Apoi îi dădu drumul, iar piatra zbură din buzunărel. Nimeri foca exact în mijlocul capului rotund și negru și auzi osul fragil trosnind. Animalul muri pe loc, iar leșul începu să plutească purtat de curent, zvâcnind în convulsii.

– Nu ne mai fură el peștii, zise Jim, îndesând praștia înapoi în sac. Iar ceilalți tocmai au primit o lecție de bune maniere.

Restul focilor se îndepărtară de barcă. Jim apucă vâsla din nou și își reluară conversația întreruptă.

Cu doar o săptămână în urmă, Mansur se întorsese pe una dintre navele Courtney dintr-o călătorie comercială pe coasta de est a Africii până la strâmtoarea Ormuz. Le descrisese frumusețile pe care le văzuse și aventurile minunate pe care le împărțise cu tatăl lui, care fusese căpitan pe Darul lui Allah.

Tatăl lui Mansur, Dorian Courtney, era celălalt partener din companie. În copilărie, fusese capturat de pirații arabi și vândut prințului din Oman, care-l adoptase și-l convertise la islamism. Fratele lui vitreg, Tom, era creștin, pe când Dorian era musulman. Când Tom îl găsisse și-l salvase pe fratele său mai mic, încheiaseră un parteneriat frumos. Împreună aveau acces la ambele lumi religioase, iar afacerea lor înflorise. În ultimii douăzeci de ani, făcuseră comerț în India, Arabia și Africa și își vânduseră mărfurile exotice în Europa.

În timp ce Mansur vorbea, Jim urmărea fața vărului său, invidiindu-i din nou frumusețea și farmecul. Mansur moștenise toate acestea de la tatăl lui, precum și părul auriu-roșcat care-i atârna pe spate. La fel ca Dorian, era sprinten, în timp ce Jim semăna cu propriul său tată, fiind masiv și puternic. Tatăl lui Zama, Aboli, îi compara cu un taur și o gazelă.

– Hai, vere! întrerupse Mansur povestirea, ca să-l tachineze pe Jim. Eu și Zama o să umplem barca până la copastie până când să apuci tu să te trezești. Prinde odată un pește!

Orizontul albastru, Wilbur SMITH

Al unsprezecelea volum din *Saga Familiei Courtney*

– Am prețuit întotdeauna calitatea mai mult decât cantitatea, răspuse Jim pe un ton compătimitor.

– Păi... nu ai nimic mai bun de făcut, așa că ne poți povesti despre călătoria ta în ținutul hotentoților.

Mansur aruncă în barcă încă un pește strălucitor ce se zvârcolea.

Figura sinceră a lui Jim se luminează de bucurie amintindu-și propria aventură. Se uită instinctiv spre nord, dincolo de golf, spre munții colțuroși pe care soarele dimineții îi colora în auriul cel mai strălucitor.

– Am călătorit în nord treizeci și opt de zile, se laudă el, dincolo de munți și de marele deșert, dincolo de granițele acestei colonii, pe care nimeni nu are voie să le încalce, conform guvernatorului și consiliului VOC din Amsterdam. Am mers prin ținuturi în care nu a mai pus piciorul niciun alb înaintea noastră.

Nu avea talentul pentru descrieri poetice al vărului său, nici fluența acestuia, dar entuziasmul lui era contagios. Mansur și Zama râdeau împreună cu el în timp ce povestea despre triburile de barbari pe care le întâlnise și despre turmele nesfârșite de vânat sălbatic împrăștiate pe câmpii. Din când în când, îi spunea lui Zama:

– E adevărat ce spun, nu-i așa, Zama? Erai cu mine. Spune-i lui Mansur că e adevărat.

Zama încuviința solemn.

– E adevărat. Jur pe mormântul tatălui meu. Fiecare vorbă e adevărată.

– Într-o zi, o să mă întorc, zise Jim, promițându-și mai mult sieși decât celorlalți. O să mă întorc și o să trec de orizontul albastru până la hotarul acestui ținut.

– Iar eu o să merg cu tine, Somoya! zise Zama, privindu-l cu afecțiune și cu o încredere deplină.

Zama își amintea ce îi spusese tatăl lui despre Jim pe când trăgea să moară, întins pe pelerina lui din piele de animal, mistuit de vârsta înaintată – un gigant răpus a cărui putere părusese cândva că proptește însuși cerul. „Jim Courtney este cu adevărat fiul tatălui său, șoptise Aboli. Agață-te de el cum m-am agățat eu de Tom. N-o să regreti niciodată, fiule!”

– O să merg cu tine, repetă Zama, iar Jim îi făcu cu ochiul.

– Sigur că da, pușlama! Nimeni altcineva nu te primește.

Îl bătu pe Zama pe spate atât de tare, încât aproape îl dădu jos de pe bancă.

Ar fi spus și mai multe, dar în clipa aceea colacul firului de sub picior se mișcă, iar el scoase un strigăt triumfător.

– Julie ne bate la ușă. Intră, Big Julie!

Dădu drumul vâslei și înhăță firul, ținându-l strâns între ambele mâini, cu o buclă lejeră pregătită de aruncat peste bord. Fără să li se spună ceva, ceilalți doi își scoaseră propriile fire, apucându-le și trăgându-le peste copastie, împletindu-și mâinile și lucrând cu febrilitate. Știau cât de important era să-i lase spațiu lui Jim să se desfășoare cu un pește cu adevărat mare.

Orizontul albastru, Wilbur SMITH

Al unsprezecelea volum din *Saga Familiei Courtney*

– Hai, drăguța mea! Îi șopti Jim peștelui, ținând delicat firul între degetul mare și cel arătător. Nu simțea nimic în afară de apăsarea ușoară a curentului. Hai, scumpa mea! Tati te iubește, se rugă el. Apoi simți presiunea în fir, o mișcare blândă, aproape imperceptibilă. Fiecare nerv din corp i se întinse la maximum.

– E aici. E încă aici.

Firul se slăbi din nou.

– Nu mă părăsi, inima mea! Te rog, nu mă părăsi!

Jim se aplecă peste bord, ținând firul sus, astfel încât să coboare direct dintre degetele lui în vârtejul verde al apelor. Ceilalți se uitau fără să respire măcar. Apoi, deodată, văzură cum mâna lui dreaptă era trasă irezistibil în jos de o greutate uriașă. Văzură cum mușchii brațelor și ai spatelui său se încordau și se strângeau, ca o năpârcă gata să atace, dar niciunul dintre ei nu vorbi și nici nu se mișcă atunci când mâna care ținea firul aproape că atinse suprafața mării.

– Da! zise Jim încet. Acum! Se trase apoi în spate cu toată greutatea. Da! Da și da!

De fiecare dată când spunea cuvântul, trăgea înapoi firul, apucând când cu brațul drept, când cu cel stâng. Nici forța lui Jim nu ceda deloc.

– Țsta nu poate fi pește, zise Mansur. Niciun pește nu e atât de puternic. Probabil că s-a înfipt cârligul în albie.

Jim nu-i răspunse. Acum se lăsa pe spate cu toată greutatea, cu genunchii sprijiniți de copastia din lemn, ca să-și mențină echilibrul. Strângea din dinți, era roșu la față și ochii păreau să-i iasă din orbite.

– Prindeți de fir! spuse el icnind, iar ceilalți doi țâșniră pe punte să-l ajute, dar, înainte să ajungă la pupă, Jim fu ridicat în picioare și izbit de marginea bărcii.

Firul îi aluneca printre degete și simțiră mirosul pielii arse, ca cel al coastelor de berbec sfârâind pe cărbuni, care i se desprindea de palme.

Jim urlă de durere, dar ținu firul strâns. Cu un efort uriaș, reuși să-l treacă peste marginea copastiei și încercă să-l fixeze acolo. Dar pielea i se sfâșie și mai mult când încheieturile degetelor se lovira de lemn. Cu o mână își scoase basca, folosind-o drept mănușă, iar cu cealaltă lipi firul de lemn. Toți trei strigau ca niște demoni în focul iadului.

– Ajutați-mă! Apucați capătul!

– Lasă-l să plece! O să îndrepti cârligul.

– Luați găleata! Aruncați cu apă pe fir! Altfel o să ia foc!

Zama reuși să prindă firul cu ambele mâini, dar, în ciuda forței lor combinate, nu reușeau să oprească goana peștelui mare. Firul șuiera încordat în timp ce trecea peste margine și toți simțeau în palmă legănarea cozii mari care îl mișca.

– Apă, pentru numele lui Iisus, udați-l! urlă Jim.

Orizontul albastru, Wilbur SMITH

Al unsprezecelea volum din *Saga Familiei Courtney*

Mansur luă apă cu găleata de peste margine și o aruncă peste mâinile lor și peste firul care sfârâia.

Din fir ieșiră aburi, iar apa se evaporă.

– Dumnezeule! Am pierdut aproape tot firul, strigă Jim când văzu capătul pe fundul de lemn. Cât de repede poți, Mansur! Leagă încă un colac.

Mansur lucră cu repeziciune și cu dexteritatea pentru care era renumit, dar reuși exact la limită; când strânse nodul, frânghia îi fu smulsă din mâini și trasă printre degetele celorlalți doi, sfâșiind pielea mai tare; după aceea, trecu peste bord și se scufundă în adâncurile verzi.

– Oprește-te! se rugă Jim de pește. Vrei să ne omori, Julie? Nu vrei să te oprești, frumoasa mea?

– Deja s-a dus jumătate din al doilea colac, îi avertiză Mansur. Lasă-mă să trec în locul tău, Jim. E sânge pe toată puntea.

– Nu, nu, scutură Jim din cap. Încetinește! Inima e aproape frântă.

– A ta sau a ei? întrebă Mansur.

– Treci pe scenă, vere, îl avertiză Jim îndârjit. Glumele tale se irosesc aici.

Firul începu să treacă mai încet printre degetele sfâșiate, apoi se opri.

– Lasă găleata cu apă, ordonă Jim. Apucă de fir.

Mansur rămase în spatele lui Zama și, după creșterea greutateii, Jim reuși să dea drumul la o mână și să-și sugă degetele.

– Noi facem asta ca să ne distrăm? întrebă el gânditor. Apoi, vocea îi redeveni serioasă: Acum e rândul nostru, Julie.

Menținând presiunea asupra firului în timp ce se mișcau, se re poziționară de-a lungul punții, stând umăr lângă umăr, aplecați de la mijloc și cu firul trecut printre picioare.

– Unu, doi și-un tigrul! îi coordonă Jim, apoi traseră de fir, folosindu-se de toată forța.

Nodul trecu înapoi în barcă și Mansur, al treilea la rând, încolăci firul din nou pe fundul bărcii. Peștele uriaș își adună puterile de încă patru ori și țâșni înapoi, iar ei fură nevoiți să-l lase să ia fir, dar de fiecare dată se îndepărta tot mai puțin. Pe urmă, îi întorceau capul și-l aduceau înapoi, zbătându-se și smucindu-se, tot mai vlăguit.

Deodată, Jim strigă de bucurie din capătul opus.

– Iat-o! O văd acolo, jos.

Peștele se întoarse în cerc mult sub carenă. Când apărură din nou, o latură roșiatică, ca de bronz, captă lumina soarelui și sclipi ca o oglindă.

– Sfinte Iisuse, e frumoasă!

Orizontul albastru, Wilbur SMITH

Al unsprezecelea volum din *Saga Familiei Courtney*

Jim văzu uriașul ochi auriu al peștelui uitându-se la el prin apa de culoarea smaraldului. Gura pagelului se deschidea și se închidea spasmodic, iar branhiile se umflau pompând apa, golite de aer. Fălcile erau suficient de cuprinzătoare încât să înghită capul unui om cu tot cu umeri, având șiruri de colți lungi și groși cât arătătorul lui.

– Acum cred povestea unchiului Dorry, zise Jim icnind de efort. Dinții aștia ar putea smulge cu ușurință piciorul unui om.

În cele din urmă, la aproape două ore după ce Jim înfipsese pentru prima dată acul în falca peștelui, îl traseră lângă barcă. Ridică împreună capul gigantic din apă. Peștele începu să zvâcnească pentru ultima dată. Avea o dată și jumătate lungimea unui om înalt și era gros la mijloc cât un ponei Shetland. Zvâcni și se încordă până când își atinse cu botul zimții lați din coadă, mai întâi pe o parte, apoi pe cealaltă. Făcea apa de mare să țâșnească și să sară în valuri puternice, scaldându-i pe cei trei de parcă ar fi fost sub o cascadă. Bărbații îl ținură strâns, până când spasmele violente slăbiră. Jim strigă:

– Țineți-o bine! E pregătită să primească preotul.

Apoi apucă bățul praștiei de sub oglinda pupei. Capătul bătei era îmbrăcat în plumb, echilibrat și greu în mâna sa dreaptă. Ridică sus capul peștelui și lovi cu toată forța. Nimeri peștele în creasta osoasă de deasupra ochilor galbeni ce sticleau. Corpul masiv înțepeni, iar vibrații violente scutură laturile strălucitoare și roșii ca soarele. Apoi, viața îl părăsi și, cu burta albă în sus, începu să plutească alături de barcă, cu branhiile deschise precum umbrela de soare a unei doamne.

*

*

*